

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Shannon Stacey

päriselt

Sinu

Triloogia 3. raamat

Shannon Stacey
Yours to Keep
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Shannon Stacey

© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B03252813
ISBN 978-9949-25-334-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„SA OLED KOLE nagu ikka, ma näen.”

Sean Kowalski näitas baarmenile keskmist sõrme ja potsatas märsi tühja tooli kõrvale põrandale.

„Perekonna viga, kallid nõbu.”

Kuna mõlemad mehed olid üle meeter kaheksakümne, ulatusid nad teineteist põgusalt üle baarileti embama ning Kevin patsutas Seani seljale. „Neetult hea meel, et sa koju jõudsid.”

„Mul ka.” Sean istus baaripukile ning võttis suure sõõmu vahust õlut, mille Kevin tema ette oli pannud.

„Anna andeks, et ma su pulma ei jõudnud. Ja Joe omasse ka mitte.”

„Sul oli Afganistanis kuulide eest kõrvale põiklemisega küllalt tegemist. Me ei pane sulle seda pahaks. Eriti.”

„Ma ei suuda ikka veel uskuda, et te mõlemad leidsite endale naised, kes on nõus olema teie proua Kowalski. Mis neil viga on?”

Kevin naeratas talle. „Asi on põselohkudes, kas tead. Naised ei suuda neile vastu panna. Sul pole vedanud, et meie need empsilt saime ja sul pole muud kui sinised silmad, mis isa liini pidi edasi kanduvad.”

„Mul läheb ka nendega piisavalt hästi. Kuidas vanemad elavad?”

„Hästi. Nad ei jõua ära oodata, millal sind näevad, ning emps tegi õhtuks lasanjet.”

Sean naeratas ja patsutas kõhtu. „Ma ei ole lõunat sünninud, nii et mul on kõhus piisavalt ruumi. Ma tunnen emale mõeldes paljudest asjadest puudust, kuid tema kokakunst ei ole üks nendest. Aga tädi Mary? Neetud, see naine juba teab, millist toitu pakkuda.”

Kevin noogutas, astus siis hetkeks kõrvale ja võttis veepudeli. „Nii et sul ei ole tööd, jah. Oled mu ema juures muidusööjaks ja nuiad minult korteri välja. Sõjavägi pidavat ju tegema mehest mehe, mitte kõlbmatu loru.”

„Kaheteistkümnest aastast piisas. Ma ei tea, mida ma nüüd teha tahan, aga ma tean, et seda küll enam mitte.”

„Sa pole mõelnud Maine'i tagasi minna ning aidata vennal võõrastemaja pidada?”

Sean kehtas õlgu. Ta oli sellele mõelnud – eriti siis, ta oli vendadele ja õele öelnud, et on mõnda aega sugulaste juures New Hampshire'is. Aga ta ei tahtnud veeta kogu ülejäänud elu Põhjatähe võõrastemajas. Lapsena oli ta vihanud seda, et võõrad inimesed end tema kodus sisse seadsid, ning ta ei olnud sellest kunagi üle saanud. Ta lihtsalt ei sobinud võõrastemajapidajaks.

„See on plaan B,” vastas ta.

Kevin rüüpas pudelist sõõmu vett ja keeras siis uuesti korgi peale. „Sa ju tead, et ma teen vaid nalja. Sa võid jääda siia nii kauaks, kui tahad.”

„Aitäh sulle. Kui ma olen tädi Mary toitudest isu täis sünninud, lähen võib-olla koju või... ah, ma ei teagi.”

See oli üks põhjus, miks ta sõjaväest oli lahkunud. Tal ei olnud kunagi järgmise päeva plaane. Või ülejäärmise.

Pikk rinnakas punapea astus tagaruumist välja ning Kevin viipas ta enda juurde. „See on mu onupoeg Sean. Sean, tema on Paulie Reed, baarmen, juhatajaabi ning parim abimees. Naine. Isik. Parim abiisik.”

„Meeldiv tutvuda,” ütles Sean naise kätt surudes. Oli sellel naisel alles kõva haare.

„Ma olen sinust palju kuulnud. Tere tulemast koju. Ma elan koos oma kihlatu Samiga sinu korteri all, nii et kui sul midagi vaja läheb, siis tee häält.”

„Hea küll.” Sean vaatas, kuidas naine eemale jalutas, sest tema puusad õõtsusid neetult ahvatlevalt, aga – oli põhjuseks siis vihje kihlatule või lihtsalt asjaolu, et naine ei olnud tema tüüp – sellel ei olnud talle erilist mõju. „Jasper Baar ja Grill, jah? Huvitav nimi.”

„See oli juba varem selle baari nimi ning ma olen liiga ihnus, et uut silti osta. Joo õlu lõpuni ja ma juhatan su siis ülemisele korrusele, kuna Paulie pausilt tagasi tuli.”

Sean kulistas ülejaanud vahuse õlle alla ning võttis põrandalt märsi. Ta järgnes onupojale mööda tagumist koridori, siis kaks trepivahet üles korteri juurde, mida Kevin tal kasutada lubas, kuni ta linnas oli. Elamine oli kena ja puhas, hiiglasuure nahkdiivani ja võimsa televiisoriga. Kõik, mis tal vaja läheb.

„Selline see ongi,” ütles Kevin, kui nad olid korteri läbi käinud ja ta oli onupojale võtme ulatanud.

„Sul on kõikide numbrid ja Paulie on tavaliselt baaris, kui sul peaks midagi vaja minema.”

Sean surus tema kätt. „Õhtusöögi ajal näeme. Ma ei jõua ära oodata, millal näen Bethi ja su pisikest tüdruku-tirtsu.”

„Lily on tõeline tulesäde. Ta sai eelmisel nädalal aasta-seks ning ta lausa jumaldab oma onupoegade terroriseerimist.”

Kevin tõmbas taskust rahakoti ning avas selle pildi juurest, millelt vaatas vastu südika näoga väike tüdruk, kelle pead ehtis palmipuud meenutav patsitutt ning kellel olid eresinised silmad ja kuratlikud põselohud.

„Temast saab tõeline südametemurdja,” ütles Sean, sest seda mehed tavaliselt ütlesid, kui teised mehed neile tütarde pilte näitasid.

„Eks ma pean hakkama poisse eemale peletama. Joe Brianna on väga Lily moodi, ainult et ilma põselohkudeta. Ta on nelja ja poole kuune ning teeb põrgukisa.” Kevin seadis sammud ukse poole. „Ma lubasin Bethile, et ma olen kolmeks kodus. Ta tahab midagi empsi juurde kaasa võtmiseks teha, kuid ei taha, et Lily tal pidevalt jalus on, sest plika ei püsi enam üldse seal, kuhu me ta paneme. Kella kuue paiku näeme.”

Kui Kevin oli läinud, vajus Sean diivanile ja sulges silmad. Hea oli kodus olla, mis sest, et see oli laenatud korter. Esimest korda kaheteistkümne aasta jooksul oli tal vaba voli minna, kuhu ta soovis. Teha, mida ta tahtis. Sõjavägi oli andnud tema elule hea alguse ning ta ei kahet-senud, et oli aastaid seal teeninud, kuid ta oli valmis jälle iseseisvalt elama.

Ja mis oli esimene asi, mida ta vaba mehena teha tah-tis? Ühe korraliku uinaku.

Koputus uksele üllatas Seani ning raputas ta tukastusest välja. Ta ei oodanud ju ometi kedagi. Ainsad inimesed, kes teda otsida võiksid, on sugulased, ning ta pidi nendega õhtul onu ja tädi juures kohtuma. Sellegipoolest tõmbas ta ukse lahti, eeldades, et selle taga seisab mõni tema onupoegadest.

Ta eksis. Seani ootamatu külaline ei olnud kohe kindlasti tema sugulane ning see oli hea, võttes arvesse, et mehe keha reageeris nii, nagu oleks ta esimest korda kena naisterahvast näinud. Naise kohevad pikad lokkis juuksed sädelesid mitmetes värvides – peaaegu nagu tume kirsipuit – ning see, kas ta oli brünett või punapea, sõltus tõenäoliselt valgusest. Tema silmad olid veelgi tumedamad, meenutades kange musta kohvi värvi, ning piisaval hulgal kumerusi pehendas naise keskmisest pikemat saledat keha.

See oli keha, mis pani Seani keha toimima viisil, mida seksikas baaridaam allkorrusel saavutanud polnud. See naine ei olnud liialt rinnakas ning mees pidi paratamatult mõtlema, et kui nad koos linade all maadleksid, oleks naine talle võrdne vastane.

Hea küll, ju tal oli hädasti vaja keppi saada, sest ta kujutas endale ette seksi täiesti suvalise võõraga, kes tema uksele oli koputanud.

„Saan ma teid aidata?” avas Sean esimesena suu, kui naine vaid seisis ja teda vaatas.

Naine nokkis kenade tähtedega kirjutatud teksti „Emma maastikukujundus” kandva sinise dressipluusi narmendavat varrukaotsa. „Kas sina oled Sean Kowalski?”

„Jah.”

„Mina olen Emma Shaw... ma olen mängult su kihlatu.”

„Mida sa ütlesid?”

EMMA SHAW JUBA teadis, kuidas salaskeemideks mehi valida. Sean Kowalski oli pikk, tema päevitunud ja lihaseliste käsivarte ümber olid pingul sinise T-särgi varrukad ning mehe ruuged juuksed jätsid mulje, nagu kasvataks ta välja oma varasemat lühikest lõikust. Tema kandilist lõuga kattis kerge habe, nagu oleks ta unustanud paar päeva seda ajada, ning isegi kui mees teda kahtlustava pilguga piitles, olid tema silmad kõige ilusamat tooni sinised, mida Emma eales oli näinud.

Hea küll, võib-olla ei peegeldunud mehe pilgus üksnes kahtlus. Seani ilmest võis aimata, et ta pidas Emmat hullumeelseks naiseks, kes oli katkestanud ravimite võtmise ning hakkab kohe jaburusi rääkima või näitab talle Seani järgi valmistatud isetehtud nukku, kellega ta marga plaanib.

„Kulla daam, mul ei ole iial kihlatut olnud, ei päriselt ega mängult,” ütles mees vaikse häälega, mis muutis naise põlved kergelt nõrgaks. „Ja kuna viimasest korralikust joomingust on möödas juba väga kaua aega, siis tõenäoliselt mäletaksin ma vähemalt su nägu, kui oleksin sind endale naiseks palunud.”

Kuid asjad olid keerulisemad. „Me ei ole tegelikult kunagi kohtunud.”

Sean ei vaadanud naist enam viltu ning turtsatas. „Las ma arvan – mõni onupoegadest otsustas mulle kojusaa-

bumise puhul väikese nalja korraldada? Hea küll... ha-ha-haa. Aga nüüd on mul vaja ühtteist teha.”

Mees hakkas ust kinni panema, kuid naine sirutas kiirelt käe ja peatas selle. „Ma olen Lisa sõber. Ta on vist su onupoja naine.”

„Mikey naine?” Kui naine noogutas, tõmbas Sean ukse uuesti lahti. „Võib-olla peaksime selle vestlusega mõne muu koha pealt alustama. Näiteks algusest.”

Naine hingas sügavalt sisse ning lasi siis kopsud pahinal tühjaks. „Mu vanaema on mind kasvatanud ajast, kui ma olin nelja-aastane.”

„Sellest ei olegi vist väga palju möödas.”

„Paar aastat tagasi kolis ta koos paari sõbraga Floridasse vanaduspäevi veetma ja mina hoolitsen maja eest, kus üles kasvasin. Aga vanaema ei ole teinud muud, kui vaid minu pärast muretsenud, ning kui ta hakkas rääkima tagasi kolimisest, et ma üksinda ei peaks olema, ütlesin talle, et mul on poiss-sõber. Siis rääkisin talle, et mees kolib minu juurde. Ja kuna ma käiksin kohtamas üksnes ülimalt suurepärase mehega, siis loomulikult palus ta mõne aja pärast minu kätt ja loomulikult vastasin ma talle jaatavalt.”

„Ja kuidas mina kogu looga seotud olen?”

„Ma käisin ükskord Lisaga lõunat söömas ning ta mainis, et oli saatnud sulle pakikese. Kui vanaema minult hiljem küsis, mis mu poiss-sõbra nimi on, tuli sinu nimi mulle esimesena pähe.”

Sean raputas pead. „Kas ma saan kõigest õigesti aru? Sa ütlesid vanaemale, et sinu poiss-sõber on üks kutt, keda sa kunagi näinud ei ole?”